

Sygn. akt I C 787/19

## WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 września 2019 r.

Sąd Rejonowy w Ciechanowie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący SSR Lidia Grzelak

Protokolant sądowy Klaudia Ciachowska

po rozpoznaniu w dniu 3 września 2019 r. w Ciechanowie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) 2 Fundusz Inwestycyjny Zamknięty Niestandaryzowany Fundusz Sekurytyzacyjny w G.

przeciwko K. G. (1)

o zapłatę 3243,48 zł

I zasądza od pozwanej K. G. (1) na rzecz powoda (...) 2 Fundusz Inwestycyjny Zamknięty Niestandaryzowany Fundusz Sekurytyzacyjny w G. kwotę 3243,48 zł ( trzy tysiące dwieście czterdzieści trzy złote czterdzieści osiem groszy ) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 13 marca 2019 r. do dnia zapłaty;

II zasądza od pozwanej K. G. (1) na rzecz powoda (...) 2 Fundusz Inwestycyjny Zamknięty Niestandaryzowany Fundusz Sekurytyzacyjny w G. kwotę 1017,00 zł ( jeden tysiąc dziewięćset siedemnaście złotych ) tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym 917,00 zł ( dziewięćset siedemnaście złotych ) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sędzia Lidia Grzelak

Sygn. akt I C 787/19

## UZASADNIENIE

W dniu 13 marca 2019 r. powód (...) 2 Fundusz Inwestycyjny Zamknięty Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny w G. wniósł do Sądu Rejonowego w Ciechanowie pozew, wnosząc o zasądzenie na swoją rzecz od pozwanej K. G. (1) kwoty 3243,48 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od 13 marca 2019 r. do dnia zapłaty. Ponadto powód wniósł o zasądzenie zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

Nakazem zapłaty z dnia 26 marca 2019 r. Sąd Rejonowy w Ciechanowie w sprawie I Nc 508/19 uwzględnił powództwo w całości.

Pozwana K. G. (2) w ustawowym terminie wniosła sprzeciw od powyższego nakazu zapłaty, wnosząc o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie na rzecz pozwanej od powoda zwrotu kosztów procesu. Pozwana podniosła brak legitymacji czynnej powoda, niewykazanie istnienia wierzytelności oraz sprzeczność nieuzgodnionych indywidualnie postanowień umowy pożyczki z dobrymi obyczajami, rażąco naruszających interesy ekonomiczne pozwanej jako konsumenta.

W toku procesu strony podtrzymały dotychczasowe stanowiska w sprawie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 12 marca 2018 r. K. G. (1) zawarła z (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w W. za pośrednictwem platformy internetowej umowę pożyczki kwoty 3500,00 zł. Termin całkowitej spłaty pożyczki strony ustaliły na dzień 16 kwietnia 2018 r. Całkowita kwota do zapłaty przez K. G. (1) wynosiła 4182,77 zł., w tym prowizja za udzielenie pożyczki – 682,77 zł. Umowa została zawarta na okres 35 dni. K. G. (1) dokonała opłaty weryfikacyjnej w kwocie 0,01 zł, potwierdzając zawarcie umowy pożyczki drogą elektroniczną. Kwota pożyczki została przekazana K. G. (1) w dniu 13 marca 2018 r. na wskazany rachunek bankowy. Na wniosek K. G. (1) przedłużono termin spłaty na dzień 17 maja 2018 r. ( umowa pożyczki k. 14 - 19, formularz informacyjny k. 20 - 24, tabela opłat i prowizji k. 25 – 26, dowód wypłaty pożyczki k. 72, dowód opłaty weryfikacyjnej k. 73, wniosek o przedłużenie terminu k. 74 ).

(...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w W. na mocy umowy przelewu wierzytelności z dnia 28 sierpnia 2018 r. zbył przysługującą mu wobec K. G. (1) wierzytelność na rzecz (...) 2 Fundusz Inwestycyjny Zamknięty Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny w G. ( umowa przelewu wierzytelności wraz z załącznikiem k. 59 – 64, zawiadomienie o przelewie wraz z wezwaniem do zapłaty k. 20 – 22 ).

K. G. (1) do chwili wytoczenia powództwa zapłaciła kwotę 378,85 zł w kwietniu 2018 r. oraz 1185,94 zł w czerwcu 2018 r. ( bezsporne ).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie zebranych w sprawie dokumentów, a w szczególności umowy pożyczki wraz z załącznikami, umowy przelewu wierzytelności wraz z załącznikiem oraz załączonych dowodów przelewów.

W ocenie Sądu, zebrany w sprawie materiał dowodowy, wbrew stanowisku pozwanej K. G. (1), wskazuje w sposób jednoznaczny na istnienie roszczenia dochodzonego pozwem, wynikającego z umowy pożyczki z dnia 12 marca 2018 r. Odnosząc się do zarzutu braku podpisów pod umową pożyczki nie można uznać go za właściwy, gdyż umowa została zawarta drogą elektroniczną, a zatem wpłacona przez pozwaną K. G. (1) opłata weryfikacyjna potwierdzała wolę zawarcia przez nią umowy pożyczki; pośrednio okoliczność tę potwierdza również częściowa spłata należności przez pozwaną K. G. (1) i jej wniosek o zmianę terminu spłaty. Również zarzut niewykazania przez powoda (...) 2 Fundusz Inwestycyjny Zamknięty Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny w G. legitymacji czynnej w niniejszym procesie, w ocenie Sądu nie zasługuje na uwzględnienie. Powód przedstawił umowę przelewu wierzytelności wraz z wyciągiem, z którego wynika, że nabył wierzytelność przysługującą wierzycielowi pierwotnemu wobec pozwanej K. G. (1).

Wskazać należy, że pozwana K. G. (1) została przez Sąd wezwana na rozprawę w dniu 3 września 2019 r. do osobistego stawiennictwa celem złożenia zeznania, jednakże nie stawiała się na wezwanie ( doręczenie w trybie art. 139 § 1 kpc ).

Kwestionowanie przez pozwaną K. G. (1) uczciwości warunków, na jakich została zawarta umowa na obecnym etapie postępowania nie zasługuje na uwzględnienie. Wszelkie wątpliwości związane z warunkami zawieranej umowy pozwana powinna ocenić na etapie jej zawierania, a nie na etapie dochodzenia przez powoda zaległych należności. Pozwana K. G. (1) nie skorzystała z możliwości odstąpienia od umowy. Jeżeli chodzi o podnoszone przez pełnomocnika pozwanej zarzuty dotyczące naruszenia zasad współżycia społecznego oraz dobrych obyczajów, jak również zastosowania klauzul abuzywnych bądź mających na celu obejście przepisów o całkowitym koszcie umowy, wskazać należy, że pozwana poprzestaje na ogólnikowym sformułowaniu zarzutów, nie odnosząc ich do konkretnej sprawy. Nie wskazała również do jakiej wysokości uznać należy koszty pożyczki należne powodowi za usprawiedliwione.

Sąd zważył, co następuje:

W ocenie Sądu, powództwo (...) 2 Fundusz Inwestycyjny Zamknięty Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny w G. zasługuje na uwzględnienie.

Umowa pożyczki podlega ogólnym przepisom prawa cywilnego ( art. 720 – 724 kc ). Mają one zastosowanie zarówno w relacjach między osobami fizycznymi oraz w relacjach przedsiębiorca – konsument. W tym ostatnim przypadku zastosowanie mają ponadto przepisy ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim.

Zgodnie z art. 720 kc, przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości.

Zgodnie z art. 509 kc, wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią ( przelew ), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki. Zgodnie art. 511 kc, jeżeli wierzytelność jest stwierdzona pismem, przelew tej wierzytelności powinien być również pismem stwierdzony.

W razie zatem cesji wierzytelności, na nabywcę przechodzi ogół uprawnień przysługujących dotychczasowemu wierzycielowi, wszystkie właściwości, przywileje i braki, a więc ustawodawca zakłada identyczność wierzytelności cesjonariusza z wierzytelnością cedenta ( art. 509 § 2 kc ). Co do zasady, nabywca wstępuje w sytuację prawną cedenta.

(...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w W. zbył przysługującą mu wierzytelność na rzecz (...) 2 Fundusz Inwestycyjny Zamknięty Niestandaryzowany Fundusz Sekurytyzacyjny w G.. Potwierdzeniem tego jest umowa przelewu wierzytelności wraz z załącznikiem w postaci listy wierzytelności, w której opisana jest wierzytelność wraz z podaniem numeru umowy pożyczki, numeru PESEL pożyczkobiorcy, adres oraz wysokość zadłużenia. Wbrew twierdzeniom pozwanej K. G. (1), wskazane dokumenty potwierdzają skuteczne nabycie wierzytelności w stosunku do pozwanej i legitymację czynną powoda do wystąpienia z pozwem w niniejszej sprawie.

Na skutek przelewu wierzytelności doszło więc do zmiany strony stosunku zobowiązaniowego po stronie wierzyciela, a zatem powód jest legitymowany czynnie do występowania w niniejszym procesie. Znajdujące się w aktach sprawy dokumenty potwierdzają w myśl art. 511 kc, że do zawarcia umowy doszło. Nadto zostało przedłożone przez powoda wezwanie, którym zawiadomił pozwaną o zawarciu umowy cesji z wierzycielem. W myśl art. 515 kc, jeżeli dłużnik, który otrzymał o przelewie pisemne zawiadomienie pochodzące od zbywcy, spełnił świadczenie do rąk nabywcy wierzytelności, zbywca może powołać się wobec dłużnika na nieważność przelewu albo na zarzuty wynikające z jego podstawy prawnej tylko wtedy, gdy w chwili spełnienia świadczenia były one dłużnikowi wiadome. Przepis ten stosuje się odpowiednio do innych czynności prawnych dokonanych między dłużnikiem a nabywcą wierzytelności.

Pożyczkodawca wypełnił w całości swoje zobowiązania wynikające z umowy pożyczki z dnia 12 marca 2018 r.; poprzednik prawny powoda (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w W. wypłacił pozwanej kwotę pożyczki w pełnej wysokości. Niewątpliwie w świetle treści umowy roszczenie powoda należy uznać za zasadne, zarówno co do należności głównej, jak i odsetek za opóźnienie. Podkreślić należy, że powód uwzględnił wpłaty dokonane przez pozwaną przed wytoczeniem powództwa.

Zarzut pozwanej K. G. (1) iż powód zastosował w umowie pożyczki zapisy, które miały na celu obejście normy art. 385<sup>1</sup> kc jest bezpodstawny i nie zasługuje na uwzględnienie. Przepisy prawa nie zabraniają naliczania kosztów udzielenia pożyczki, co jest powszechne w instytucjach zajmujących się udzielaniem pożyczek i taka praktyka nie stanowi próby obejścia przepisów prawa. Umowa pożyczki ma charakter odpłatny. Ustanowienie prowizji jest więc – co do zasady - zgodne z przepisami prawa. Poprzednik prawny powoda prowadzi działalność gospodarczą w zakresie udzielania pożyczek i udostępnił pozwanej środki finansowe na określony okres czasu. Pożyczkodawcy przysługuje zatem prowizja, która ma stanowić dla pożyczkodawcy wynagrodzenie za koszty związane z umową. Koszty te zostały wskazane w umowie wprost, a nie jako np. sumę bądź iloczyn niedookreślonych składników. Zmiana stanowiska pozwanej K. G. (1), co do oceny kwestii obciążenia jej prowizją, nastąpiła w momencie, gdy powód wniósł pozew w niniejszej sprawie. Jeżeli pozwana miała wątpliwości co do warunków umowy mogła przed jej zawarciem zasięgnąć porady profesjonalisty.

Podkreślić należy, że pozwana, podnosząc zarzut zastosowania klauzul niedozwolonych przez poprzednika prawnego powoda, nie wskazała żadnej konkretnej klauzuli.

Ustawodawca wymienia następujące przesłanki uznania danego postanowienia za niedozwolone w rozumieniu art. 385<sup>1</sup> kc: dane postanowienie umowne jest „nieuzgodnione indywidualnie”; kształtuje prawa i obowiązki konsumenta w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy. Zastrzeżono przy tym, że postanowienia określające główne świadczenia stron, takie jak cena lub wynagrodzenie, mogą zostać uznane za niedozwolone postanowienia umowne tylko wówczas, gdy zostały sformułowane w sposób jednoznaczny. W celu ustalenia, czy konkretne postanowienie umowne należy kwalifikować jako „nieuzgodnione indywidualnie”, należy zbadać, czy konsument miał na treść danego postanowienia „rzeczywisty wpływ” ( art. 385<sup>1</sup> § 3 zd. 1 kc ). W szczególności ustawodawca zwraca uwagę na niebezpieczeństwo „nieuzgodnionego indywidualnie” charakteru postanowienia umowy przejętego z wzorca umownego. Kontroli podlegają zatem nieuzgodnione indywidualnie: postanowienia umowne przejęte z wzorca umownego bądź też nie ( w przypadku umowy zawartej bez użycia wzorca umownego chodzi o te, które nie były przez strony negocjowane ) oraz postanowienia wzorców umownych.

Ciężar dowodu spoczywa oczywiście na tym, kto z okoliczności indywidualnego uzgodnienia treści postanowienia lub braku takiego uzgodnienia wyciąga skutki prawne ( art. 6 kc ). W sporze wynikłym w obrocie konsumenckim to najczęściej przedsiębiorcy zależy na wykazaniu faktu indywidualnego uzgodnienia. Na konsumentach zaś ciąży jedynie wymóg wykazania, że zaskarżone przez niego postanowienie jest przejęte z wzorca umowy, bez konieczności dowodzenia, że zostało mu narzucone z pominięciem indywidualnego uzgodnienia . Domniemanie z art. 385<sup>1</sup> § 4 kc, nie obejmuje oczywiście postanowień samej umowy. Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów jest organem rozstrzygającym o tym, czy postanowienie wzorca umownego jest niedozwolone. Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów zakazuje wykorzystywania danej klauzuli, zbadawszy przesłanki uznania postanowienia za niedozwolone z art. 385<sup>1</sup> § 1 kc ( art. 23b ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów ). Zgodnie z art. 23d cyt. ustawy, prawomocna decyzja o uznaniu postanowienia wzorca umowy za niedozwolone jest skuteczna wobec przedsiębiorcy, co do którego stwierdzono stosowanie niedozwolonego postanowienia umownego oraz wobec wszystkich konsumentów, którzy zawarli z nim umowę na podstawie wzorca wskazanego w decyzji.

W niniejszej sprawie pozwana K. G. (1) powołała się na zastosowanie niedozwolonego postanowienia umownego, jednakże nie wskazując okoliczności uzasadniające uznanie umowy za spełniające te warunki, a ciężar dowodu w tym zakresie obciążał pozwaną.

Okoliczności niniejszej sprawy nie uzasadniają również poglądu, by postanowienia umowy w przedmiocie prowizji miały na celu obejście prawa lub były sprzeczne z zasadami współzycia społecznego i naruszały normę art. 58 § 2 kc. Należy podkreślić, iż poprzednik prawny powoda na podstawie umowy pożyczki przekazał pozwanej do dyspozycji kwotę 3500,00 zł w zamian za określoną w umowie prowizję. Powód był uprawniony do obciążenia pozwanej prowizją we wskazanej w umowie wysokości. Dodatkowo wskazać należy, że koszty związane z umowy pożyczki nie przekraczają maksymalnej kwoty pozaodsetkowych kosztów kredytu i zostały ustalone zgodnie z art. 36a ust. 1 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim. Przepis ten wprowadził pojęcie limitu pozaodsetkowych kosztów w związku z określoną umową kredytu konsumenckiego. Limit pozaodsetkowych kosztów kredytu, określono jako pewien pułap wyliczany na podstawie całkowitej kwoty kredytu. Całkowita kwota kredytu to maksymalna suma środków pieniężnych, które kredytodawca udostępnia konsumentowi na podstawie umowy o kredyt. Maksymalną kwotę kredytu oblicza się według wzoru:  $(...) \leq (K \times 25\%) + (K \times n \times 30\%)$ , w którym poszczególne symbole oznaczają: (...) maksymalną wysokość pozaodsetkowych kosztów kredytu, K – całkowitą kwotę kredytu, n – okres spłaty wyrażony w dniach, R – liczbę dni w roku. Wskazać należy, że ustalona przez pierwotnego wierzyciela prowizja w wysokości nie przewyższa maksymalnej kwoty pozaodsetkowych kosztów kredytu. Ponadto zgodnie z art. 36a ust. 2 cyt. ustawy, pozaodsetkowe koszty kredytu w całym okresie kredytowania nie mogą być wyższe od całkowitej kwoty kredytu. Jak wynika z umowy pożyczki z dnia 12 marca 2018 r. pozaodsetkowe koszty w niej wskazane nie przekraczają całkowitej kwoty udzielonej pożyczki w wysokości 3500,00 zł.

W związku z powyższym Sąd orzekł jak w pkt I wyroku, zasądzając żadaną przez powoda kwotę 3243,48 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 13 marca 2019 r. do dnia zapłaty. Na kwotę dochodzoną pozwem składają się: niespłacony kapitał – 3031,82 zł oraz skapitalizowane odsetki umowne ustalone za okres od dnia wymagalności roszczenia do dnia wytoczenia powództwa – 211,65 zł.

O odsetkach Sąd orzekł na podstawie art. 481 § 1 kc, zgodnie z którym, jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Ponadto – stosownie do art. 482 § 1 kc – od zaległych odsetek można żądać odsetek za opóźnienie dopiero od chwili wytoczenia o nie powództwa.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 kpc, który stanowi, iż strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony. Pozwana K. G. (1) przegrała proces w całości, zatem zobowiązana jest zwrócić powodowi poniesione przez niego koszty procesu w kwocie 1017,00 zł. Na kwotę powyższą składają się 100,00 zł tytułem opłaty sądowej od pozwu, 900,00 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego oraz 17,00 zł tytułem opłata skarbową od pełnomocnictwa. Wysokość wynagrodzenia pełnomocnika powoda Sąd ustalił na podstawie § 2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radów prawnych.